

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 4To/57/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7124010258
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Chlebovič
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:7124010258.3

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jaroslava Chleboviča a sudcov JUDr. Františka Ševčoviča a JUDr. Martina Kurečka, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre zločin prevádzachstva podľa § 355 ods.2 písm. a), ods.3 písm. d) Tr. zákona, na verejnom zasadnutí konanom dňa 31. júla 2024, o odvolaní okresného prokurátora a obžalovaného proti rozsudku Mestského súdu Košice zo dňa 22.5.2024, sp. zn. 1T/6/2024 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie okresného prokurátora a obžalovaného A. B..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom mestský súd uznal obžalovaného A. B. za vinného zo zločinu prevádzachstva podľa § 355 ods.2 písm. a), ods.3 písm. d) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že - dňa 20.09.2023 v čase o 22.38 hod. v úmysle získať pre seba finančnú výhodu vo výške okolo 1000 EUR nedovolené pomáhal pri prechode cez územie Slovenskej republiky ôsmym príslušníkom C. A. D. C. E. F., nar. XX.X.XXXX, D. C., nar. XX.XX.XXXX, G. B., nar. XX.XX.XXXX, E. B., nar. XX.XX.XXXX, H. B., nar. XX.XX.XXXX, D. B., nar. XX.XX.XXXX, E. F., nar. XX.XX.XXXX, I. D., nar. XX.XX.XXXX, ktorí nie sú občanmi Slovenskej republiky, ani nemajú na území Slovenskej republiky trvalý pobyt a to tým spôsobom, že tieto osoby na neznámom mieste vo vnútrozemí Maďarska naložil do osobného motorového vozidla značky J. K., čiernej farby, F. EČV: F. XXXXXX, VIN: L., ktoré mu za týmto účelom odovzdala neznáma osoba na presne nezistenom mieste v meste Budapešť v Maďarsku s cieľom previezť tieto osoby cez územie Slovenskej republiky na neznáme miesto, pričom predmetné vozidlo bolo dňa 20.9.2023 v čase o 22.38 hod. spozorované hliadkou KDI PZ Košice na ulici M. C. J. N. ako riskantným spôsobom a bez svetelného znamenia jazdí z jednej strany vozovky na druhú, a tak sa ho hliadka PZ pokúsila zastaviť, avšak A. B. aj na opakované výzvy na zastavenie vozidla a na svetelné znamenie - STOP nereagoval a pred hliadkou PZ unikal a vysokou rýchlosťou pokračoval v nebezpečnej jazde smerom do centra mesta Košice, kde ho hliadka KDI PZ Košice spolu s ďalšími hliadkami PMJ KR PZ Košice ďalej prenasledovala a prostredníctvom megafónu vyzývala, aby zastavil, avšak neúspešne a obv. A. B. následne zamieril s vozidlom na ulicu M. J. N., kde vozidlo na zastávke MHD odstavil, z vozidla vystúpil a dal sa na útek smerom na ulicu K., kde po určitej chvíli zakopol o obrubník a spadol na chodník, kde ho hliadka PMJ KR PZ Košice dostihla a spacificovala, čím takto za odplatu vo výške približne 1 000 EUR ôsmym príslušníkom Tureckej republiky, ktorí nie sú občanmi Slovenskej republiky alebo osobami s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky pomáhal pri prechode cez územie Slovenskej republiky.

Za to prvostupňový súd uložil obžalovanému podľa § 355 ods. 3 Tr. zákona s použitím § 36 písm. j), písm. l), písm. n), § 38 ods. 3, ods. 8 Tr. zákona, § 39 ods. 1 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zákona uložil obžalovanému trest prepadnutia veci a to, mobilný telefón zn. REALME C35, tmavomodrej farby, nezisteného IMEI.

Podľa § 65 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. uložil obžalovanému trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky v trvaní 5 (päť) rokov.

Proti tomuto rozsudku, bezprostredne po jeho vyhlásení, odôvodnení a poučení o opravnom prostriedku zahlásil odvolanie prokurátor. V zákonom stanovenej lehote podal odvolanie aj obžalovaný A. B..

Obžalovaný v písomných dôvodoch odvolania uviedol, že sa k spáchaniu skutku doznal, na pojednávaní uznal svoju vinu a konanie oľutoval. Je si vedomý trestného činu, za ktorý je stíhaný a aj toho aká je sadzba za takýto trestný čin. Tiež je si vedomý toho, že súd mu uložil trest nižší, ako je dolná hranica trestnej sadzby. Napriek tomu zastáva názor, že je možné v jeho prípade uvažovať aj o treste odňatia slobody s podmieneným odkladom a trestom vyhostenia. Z uvedených dôvodov preto navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok podľa § 321 ods.1 písm. e) Tr. poriadku vo výroku o treste a podľa § 39 ods.1, ods.4 Tr. zákona mu uložil trest s podmieneným odkladom na primeranú skúšobnú dobu a trest vyhostenia.

Prokurátor v písomných dôvodoch odvolania poukázal na to, že je toho názoru, že pri ukladaní výmery trestu u obžalovaného neboli splnené podmienky pre použitie ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zákona o mimoriadnom znížení trestu v takom rozsahu, ako súd postupoval a obžalovanému uložil trest v najnižšej možnej výmere.

Prokurátor má za to, že v rámci trestného konania neboli zistené žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by opodstatňovali a odôvodňovali postup súdu pri ukladaní druhu a výmery trestu za použitia ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zákona, a ktoré by existovali v čase rozhodovania o treste. Poukázal tiež na skutočnosť, že obžalovaný konal s vedomím, že na území SR sa po nelegálnom prekročení hranice dopustí trestného činu, pričom sám potvrdil, že za prevoz ilegálnych migrantov mal sľúbenú finančnú odmenu. Aj z uvedenej skutočnosti preto nemožno vylúčiť, že v prípade, ak by nedošlo k jeho zadržaniu, by sa uvedenej trestnej činnosti nedopúšťal aj opätovne. Prokurátor zdôraznil, že sa jedná o závažnú trestnú činnosť, kedy je v rámci generálnej prevencie potrebné postihovať takéto konania prinajmenšom trestami dlhšieho trvania tak, aby sa v budúcnosti zamedzilo obdobným konaniam aj zo strany iných páchatel'ov. Súd mal teda podľa názoru prokurátora obžalovanému uložiť podľa § 355 ods. 3 Tr. zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zákona, za použitia § 36 písm. j), písm. l), písm. n) Tr. zákona nepodmienečný trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby a zaradiť ho do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Ak už súd rozhodol o mimoriadnom znížení trestu, mal po vyhlásení obžalovaného, že je vinný, analogicky použiť ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zákona.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti má prokurátor za to, že vzhľadom na osobu obžalovaného, predovšetkým s poukazaním na závažný spôsob konania, charakter a druh trestnej činnosti súd pri určovaní výmery trestu nepostupoval v súlade s vyššie citovanými zásadami ukladania trestov a obžalovanému uložil trest neprimerane mierny, ktorý podľa jeho názoru nedostatočne vyjadruje morálne odsúdenie konania obžalovaného a neplní z hľadiska svojho účelu funkciu individuálnej a generálnej prevencie na ochranu spoločnosti zameranú na ochranu štátnych hraníc SR.

Na základe vyššie uvedeného v danom prípade neboli podľa názoru prokurátora splnené zákonné podmienky na to, aby súd po uznaní viny u obžalovaného za žalovaný zločin (pri trestnej sadzbe 7 — 10 rokov) uložil obžalovanému najmiernejší možný trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov nepodmienečne. Preto prokurátor navrhol, aby Krajský súd v Košiciach z dôvodov uvedených v § 321 ods. 1 písm. d), písm. e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok prvostupňového súdu vo výroku o uloženom treste a v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku uložil obžalovanému prísnejší nepodmienečný trest odňatia slobody.

Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd preskúmal z podnetu podaných odvolaní v intenciách § 317 ods. 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že odvolania prokurátora a obžalovaného nie sú dôvodné. Krajský súd pri tom nezistil chyby

napadnutého rozsudku, ktoré neboli odvolaním vytýkané, a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Z obsahu spisu vyplýva, že v predmetnej veci už raz krajský súd rozhodoval, keď svojim uznesením zo dňa 8.4.2024 sp. zn. 4To/30/2024 zrušil odsudzujúci rozsudok mestského súdu zo dňa 21.2.2024, a to z dôvodu podstatných chýb v konaní prvostupňového súdu (chýbajúce opatrenie o pribratí tlmočníka, ako aj chýbajúci sľub tlmočníka, ktorý nebol zapísaný v zozname tlmočníkov vedenom Ministerstvom spravodlivosti SR), ktoré síce neboli namietané v odvolacom konaní, avšak zakladali by dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že prvostupňový súd pri opätovnom prejednaní obžaloby na hlavnom pojednávaní odstránil vyššie uvedené pochybenia a následne prijal na hlavnom pojednávaní vyhlásenie obžalovaného o jeho vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku (v rozsudku je však nesprávne uvedené zákonné ustanovenie § 257 písm. c) Tr. poriadku). Z tohto dôvodu vykonal len dokazovanie týkajúce sa náhrady škody a výroku o treste, kde rozsah vykonaného dokazovania vyplýva z takto uvedenej formulácie v zápisnici o hlavnom pojednávaní, odvolací súd však dodáva, že nárok na náhradu škody si v predmetnom trestnom konaní nik neuplatňoval.

Vychádzajúc z takto zisteného skutkového stavu prvostupňový súd správne posúdil konanie obžalovaného, ktoré v súlade s podanou obžalobou právne kvalifikoval ako zločin prevádzachstva podľa § 355 ods.2 písm. a), ods.3 písm. d) Tr. zákona (s poukazom na § 138 písm. j) Tr. zákona).

Odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd pri ukladaní druhu a výmery trestu v zmysle § 34 ods. 4 Tr. zákona dôsledne prihliadal na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, a to s prihliadnutím na účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zákona, pričom pri ukladaní trestu postupoval v súlade s uvedenými zákonnými ustanoveniami.

Prvostupňový súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery správne zistil u obžalovaného poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. j) Tr. zákona, keďže obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život, ako aj podľa § 36 písm. l) Tr. zákona, keďže obžalovaný sa k trestnému činu priznal a úprimne ho oľutoval. Zároveň má krajský súd za to, že prvostupňový súd správne obžalovanému priznal aj poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Tr. zákona, nakoľko z obsahu spisu je zrejmé, že obžalovaný od začatia trestného stíhania a vznesenia obvinenia jeho osobe spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní a napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti kladenej mu za vinu.

Odvolací súd sa taktiež stotožňuje aj s použitím mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia podľa § 39 ods. 1 Tr. zákona pri ukladaní trestu odňatia slobody obžalovanému, ktorého aplikáciu prvostupňový súd správne odôvodnil povahou konania obžalovaného, ktorým prispel k spáchaniu žalovanej trestnej činnosti (v danom prípade sa jednalo o vodiča motorového vozidla s nelegálnymi migrantmi), ako aj výraznou prevahou zistených poľahčujúcich okolností nad priťažujúcimi okolnosťami (tie u obžalovaného nezistil ani odvolací súd). Uvedené okolnosti sú aj podľa názoru odvolacieho súdu v zmysle zaužívanej súdnej praxe takými okolnosťami, ktoré odôvodňujú mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu trestu ustanoveného Tr. zákonom. V tomto smere sa aj odvolací súd plne stotožnil s postupom prvostupňového súdu pri ukladaní trestu odňatia slobody a jeho mimoriadnym znížením pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby, pričom v podrobnostiach ohľadom tejto otázky odvolací súd odkazuje na podrobné odôvodnenie napadnutého rozsudku.

Odvolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné zdôrazniť, že v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zákona má ukladaný trest zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti (represívna zložka trestu) a vytvorí podmienky na jeho výchovu (výchovná zložka trestu). Vychádzajúc z princípov humánnosti pri ukladaní trestu z uvedeného vyplýva a súdna prax v tomto smere aj fakticky postupuje, že pri ukladaní trestov páchatel'om v zásade u prvotrestaných osôb vystupuje do popredia výchovná zložka trestu pred represívnou, kde aj z tohto pohľadu možno trest odňatia slobody v takej výmere, ako bol uložený prvostupňovým súdom, považovať za postačujúci.

Odvolací súd má zároveň za to, že z hľadiska individuálnej, ako aj generálnej prevencie a tiež s poukazom na charakter predmetnej trestnej činnosti bolo nutné trest odňatia slobody uložiť obžalovanému ako trest nepodmienečný, a že zákonné podmienky v zmysle § 49 ods. 1 Tr. zákona

pre rozhodnutie o podmiennečnom odklade uloženého trestu odňatia slobody v danom prípade splnené neboli. Trest odňatia slobody s podmiennečným odkladom jeho výkonu nemožno v prejednávanej veci podľa názoru odvolacieho súdu považovať za dostatočný ani na zabezpečenie ochrany spoločnosti ani na nápravu páchatelia.

Prvostupňový súd zároveň pre účely výkonu trestu odňatia slobody v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona zaradil obžalovaného správne do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Za zákonný a vecne správny považuje odvolací súd aj výrok o uložení trestu prepadnutia veci (vo vzťahu k zaistenému mobilnému telefónu), ako aj výrok o uložení trestu vyhostenia z územia Slovenskej republiky obžalovanému, a to na dobu 5 rokov.

Odvolací súd tak dospel k záveru, že tresty uložené prvostupňovým súdom obžalovanému A. B. zodpovedajú všetkým zákonným hľadiskám stanoveným pre ich ukladanie v zmysle § 34 ods. 1, ods. 3 a ods. 4 Tr. zákona a zohľadňujú všetky zistené okolnosti prípadu, konkrétny stupeň závažnosti spáchaného trestného činu, zistené poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, ako aj pomery obžalovaného a možnosti jeho nápravy z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej i generálnej prevencie, pričom uložený trest odňatia slobody v takto stanovenej výmere je aj dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovaného spoločnosťou.

Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že sa zároveň stotožnil aj s postupom prvostupňového súdu podľa § 289 ods. 2 Tr. poriadku, keď si rozhodnutie o ochrannom opatrení, týkajúce sa zaisteného motorového vozidla zn. J. K., vyhradil verejnému zasadnutiu. Prvostupňový súd však pochybil, keď túto skutočnosť iba zaznamenal do zápisnice o hlavnom pojednávaní, keďže správne mal o nej rozhodnúť formou osobitného uznesenia.

Nakoľko odvolací súd nepovažoval odvolacie námietky prokurátora a obžalovaného za opodstatnené a nezistil dôvody na zmenu napadnutého rozsudku v jeho výroku o treste v neprospech obžalovaného A. B. a rovnako tak ani v jeho prospech, podané odvolania ako nedôvodné podľa § 319 Tr. poriadku zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.